

סלולר וסלולר חינוך ילדים

והסבלנות ממצעת בין הרגנות והקרידות והבישנות ממצעת בין העזות והתת הבושה הפפרות

תיב. לסבול את הזולת כשם שאין פרצופיהן דומין כך אין דעותיהם שווים (מדרש רבה). כשם שהנך יכול לסבול את פרצופו של חברך אף כי שונה הוא משלך, כן עליך לסבול את דעותיו, גם אם שונות הן משלך. האלו ילדך (אמת ואמונה)

אם כן זהו אמת סבלנות גדולה, שיוון ויפרנס ביה דעה שפרא לחוטא, עד שישוב. ילמד האדם כמה צריך שיהיה סבלן, יסבול עול חבירו ודעותיו שהרע עד שיעור כזה שערין רעתו קימת שחטא נגדו, והוא יסבול עד יתקן חבירו או עד שיתבטל מא"ל, ויכירצא

סיפורי מעשיות משנים קדמונית-מעשה ממרוד

מעשה ממרוד שפעם אחת הלכו יהודי וגרמני יחד לגדוד ולמד היהודי את הגרמני שיעשה את עצמו כמו יהודי ולא יקשה עליו הדבר כיון שהלשון הוא אחד והיהודים גרי דתם וכוונתם יחדים עליה. כיון שבא סמוך לפסח למדו איד שיתנהג בבית היהודי שיתמיד לשלחו הפסח בתחלה עשין קדוש ואחר כך רחצים ימים אולם שכח לומר לו שאוכלים מרור. וכן היה שהגמני היהודי אחד אליו לסדר אולם הוא היה רעב מכל היום וצפה שקבר יגיע לאכול את הדברים הטובים שאמר לו היהודי. אולם הוא ראה כי נתנו לו חתיכת כרפס במי מלח ושאר הדברים הטובים בסדר ואמרים את ההגדה והוא בצענים צופים מצפה כבר לאכלה והנה באשר הבחין כי בוצעים את המצה שמח כי הנה עד מעט קט יוכל להשקיש את רעבונו ופתאום נתנים לו מרור וכאשר הכניסו לפה נעשה לו מר כפיו וחשב שזוהו הסעודה שרק זה יאכלו ויבדח מיהם במרידות ורעב וחשב לעצמו יהודים ארוזים אחר כל החגיגה נתנים לי לאכול מרור. וכן לבית המדרש ונגד שם. אחר כך בא היהודי בכנים שמחות שבע מאכלה ושתיא ושאלו איד היה לו הפסח וספר לו בכעס כמה שקבר עליו אמר לו היהודי אי גרמני שוקה אם היית מחכה רק עד מעט היית אוכל כל טוב כמני. וספר זאת רבנו לומר שזוכו הגוף בא במרידות אולם האדם חושב שתמיד יהיה רק המרידות על כן בורח מיהם אולם אם מחכה מעט וסובל מעט המרידות מוכח גופו או מרגיש אחר כך כל מיני חזית וחסעג.

השאלה הגדולה היא: איך מאחדים את כולם? והרי מה שרוצה האחד - הוא ההיפך מרצון השני, כל אחד מושך לכיוון אחר! כיצד מאחדים את כולם? "שלשה המה וקלאו מקו" - אלו פסח, מצה ומרור, שהם מבטאים את הגוונים השונים שבעם ישראל, "ואתבצה לא ידעתים" - אלו ארבעה מינים שבלולב, שהם כנגד החלקים השונים בעם ישראל, ואיני יודע את סוד האחיוד הזה! כיצד עושים זאת?

עונה החת"ם סופר:

רק אם הוא ענוותן גדול וסבלן מאוד. ולזה הלל, שהיה עניו מכל האדם, היה כורך פסח, מצה ומרור - שמרמז על כתות אלו שהיה יכול לאחדם יחד...

הלל יכל לאחד ולכרוך את שלוש הקבוצות יהודי, חזית משום שהיה "ענוותן גדול וסבלן מאוד". וכבר למדנו את הדרכת הלל: "הוזה מתלמידיו של אהרן: אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את חבריו ומקרבן לתורה".

אין יצי, סס, אור יד ח' וילך.

ח. חינוך וסבלנות

(מפי רבינו הרב צבי יהודה)

שאלה: כאשר ילד מקט באחיו, איך מונעים זאת? הרב: בסבלנות.

שאלה: ואם אין הילד שומע בקול הוריו, ואומר "לא" על כל דבר? הרב: העיקר: בסבלנות. בסבלנות משיגים את הכל.

שאלה: האם יתכן להתנהג כל הזמן בסבלנות? הרב: כן.

שאלה: אבל לפעמים הילד מרגיז את הוריו? הרב: יש מדרגות בסבלנות.

שאלה: ומה יעשו הורים חסרי סבלנות? הרב: עליהם ללמוד סבלנות. צריך הרבה התרגלות לחינוך.

אור יצי, סס, אור יד ח' וילך.

הילדה הנעימה והאהובה, תבת הנחמדה, שאחרי מחלל ארוכה וממושכת, גם נאשתי. אחרי מראה של פנים חורים כסיד, שפתים כמראה ותכלת, הם בעד סגור, סימור ופרפור צמרמורי. הנה מקוה עיניה ותפתח שפתיה ותגדור חותם צר. הידים הקטנות מתנועעות בתנועה של חיים, ואצבעות הדקות והעזות תולכות אנה ואנה הן מבקשות את תפקידן. השפתים נעות, כמעט שבות למראה בשרי, וקול טוב מהן נשמע: "אמא, אמא, תבובה, תני לי תבובה, תבובה ותביבה שזה זמן כבר לא ראיתיה". קול ששון וקול שמחה. הכל שמחים. תאב האם והאחים המאזינים, גם חזקו הזקנה שכבר שכחו מרב שנים גם את משחקי הילדות של בניהם. "שושנה הקטנה מבקשת את התבובה, ביה אות לטובה. ואי כבר חלצתה ומחא. גם הרעא הקרוא כאחוב ובית המשפחה לקחת חלק בשמחתה, תחת אשר השתתף בצערה. הנה גם הוא מסכים: "אות לטובה". הקרייט עבר בשלום. עתה התקפה משחק כי תחיה שושנה. הגדל התיק. ותחי לגברת בכנות. תבובה אמנם היא השאלה הראשונה, אבל עוד תשאל ותשאל. רוחה וגויחה ילכו הלך חזק. תדרוש עוד גם מרשא, גם מרק. גם בשר ולחם, גם שלמה, גם שביטים ושטרונים, גם מרור ועם, גם ספר ועבודה ועוד, ועוד. למראה דברים כאלה יצאלו הכל. חזקו חזקתה יחגרו גיל. תאב האם עיניהם דולפות דמע ששון. והאחים המאזינים ימנעו כי וירקדו מטוב לב. זהו לוח ממללים: "שושנה קטנה היפה והנחמדה, שואלת בוצה. ואמא ו"

אור יצי, סס, אור יד ח' וילך.

האב רואה את ילדו מכה ובתגובה מחבק אותו ושואל: "מה קרה?
מרוע אתה כועס? מי הרג'ז אותך?"...
האם סופגת מכות מילדה הצעיר, ובקול רך היא אומרת:
"אתה כועס מאוד, "זו לא נעים לי..."

תאמרו: "מדובר בתגובות אמפתיות, שמבטאות הבנה לרגשותיו של הילד".

דא עקא, פעמים רבות, תגובות אמפתיות, מבינות וסלחניות מתפרשות על ידי הילד כמתן לגיטימציה להתנהגותו החריגה וחמוזיקה, גם אם המבוגרים לא התכוונו לכך.

המבוגרים אמנם שואפים להעביר מסר חיובי לילד, אלא שהוא מפרש אותו אחרת. שכיחה התופעה של הורים המשותחים עם ילדיהם האלימים ומסבירים להם באריכות שלא זו הדרך, והילדים בשלהם! ממשיכים לתקוף ולהכות.

כאשר הורה מחבק את ילדו, שזה עתה הכה נמרצות את אחיו, ושואל אותו ברכות: "מה הוא עשה לך שהתפרצת כך?" אין ספק בכנות הניסיון של ההורה להבין את הילד ולסייע לו להכיר את המניעים הרגשיים להתנהגותו. אבל איך ירגיש אחיו של אותו ילד, או ילדים אחרים בסביבתו, נוכח תגובתו הרכה של המבוגר? אם אלימות וחולון זוכים לתגובה אמפתית ורכה – למה יתאמצו ילדים לרסן את דחפיהם?

לעומת זאת, הורה שמציב את הגבול באורח חד-משמעי ומעניש את ילדו המכה, מעביר לו מסר ברור וחד, שיש להפסיק את האלימות מיד! אין סובלנות לאלימות!

הילד כמה לגבולות ולקוד של התנהגות, שירריך אותו
בנסיבות חברתיות! הוא זקוק להורה כמקור לגבולות וארגון,
וצורך זה אינו נופל מהצורך בקבלה ואמפתיה. מדובר בצורך
סימלי!

תאריך קבלת הדין / 28 / 2020

ז. כהורים, באופן טבעי, אנו נוטים לדאגה. דאגה האם הילדה תסתדר בחברה, האם הילד יצליח בלימודים. דאגה לאופיו של הילד, שיהיה אדם טוב, עם מידות טובות, שיצליח ויתפתח כראוי. הדאגה בבסיסה היא חוביית ומניעה אותנו לפעול ולעשות. אלא, שלעיתים מרוב דאגה, אנו יוצרים לחץ. אנו מלחיצים את עצמנו, והרבה פעמים גם את הילד בעצמו. דאגת יתר לא מאפשר לנו, ולא מאפשרת לילד את המרחב הדרוש לו, על מנת שיוכל לגדול, להשתנות, להתפתח בעצמו.

חוסר סבלנות, לעומת זאת, מתאר את תחושת האכזבה. את האי אמון. את הפחד ואת הקושי לקבל את המציאות העכשווית. חוסר סבלנות מתבטא פעמים רבות בכעס, בעצבנות, בתקשורות לקויה, בשל הקושי שלנו לקבל ולהכיל את הפער בין מה שאנו רוצים שיקרה, לבין מה שקורה בפועל.

כשהמציאות מאכזבת, אי האמון מתחיל לחלחל. המרירות, הפחד, הקושי ואולי גם הכאב. ודווקא במקום הזה אנו נדרשים לסבלנות. לנשום עמוק ולהאמין שמה שקורה כעת, זה מה שצריך לקרות. זה הכי נכון. המציאות הזו, היא המציאות שאני צריך להיות בה כרגע. ובעזרת ה' הדברים עוד יסתדרו, בקצב שלהם. השאלה הגדולה היא- האם יהיה לי את הסבלנות לחכות, האם כשהשינוי יגיע אני עוד אהיה בסביבה או שכבר אתייאש ואהיה בכלל במקום אחר?

סבלנות והשתדלות

הסבלנות, אין פירושה ויתור, או ייאוש חלילה. הסבלנות איננה הרמת ידיים והתבוננות פסיבית מהצד. הסבלנות מחייבת אותנו גם להשתדל, לחפש את הדרך, אבל רק להשתדל. אי אפשר מעבר.

11/11/11

10

מהי סבלנות? – זו היכולת להתנהל בהתאם לקצב העצמי של המציאות. סבלנות חינוכית היא היכולת לחנך בהתאם לקצב הפנימי של החניך.

הסבלנות החינוכית דורשת גבורה נפשית. נוח יותר לדבוק ביעד חינוכי קרוב וזמין" בין אם הוא קרוב כי הוא אידיאל פשוט ובר-השגה" בין אם הוא קרוב כי דוהרים בקצב מהיר להשיגו. קשה הרבה יותר לחתור בקצב איטי אל אידיאל חינוכי גבוה" לסבול את הפער בין המצוי לרצוי בלא להתייאש ובלא לאבד את העשתונות" להכיר במגבלות החינוכיות העכשוויות ולהתנהל בהתאם" ולמרות זאת להתמיד בחזון החינוכי.

היום א' ט' אלול.

עץ המלחוק הסיני

(<https://laylatov.net>)

היה היה חקלאי סיני שהחלים לשתול זרעים של עץ במבוק בבינת, תחקלאי סיפה את חגינת, דאג להשקות את האדמה בכל יום וחיכה במשך שנה שלמה שהעץ יגדל אך כלוא לא קרה.

ההקלאי לא התיימש והמשיך לחשוק את האדמה ביצייה לראות את עץ התמבוס בוקע ממנה. ההקלאי המתין שתיים שניות וכלום לא קרה. בשנה השלישית ההקלאי עדיין לא ראה שום סימן מתעץ אך לא התיימש והמשיך לספח ולחשוק את האדמה.

בשנה הרביעית חשב החקלאי אם שווה לו כל המאמץ הזה, הוא מספיק את הניצח וכולם לא יצאו ממנה, רגע לפני שהחליט להתייאש הניצח חשבה החמישית ולפתע הוא ראה תשלימים קסמים בקנים מן האדמה, החקלאי צעק מחתרנותו זה היה עץ תבמוס שהוא כל כך חיכה לו

מה שקרה לאחר מכן היה מרשים אך יותר, נץ תבמבוק גדל במשך שישה שבועות לגובה של 30 מטרים!

החוקאי התפלאו מאוד וחלק לחכם של חצירה, החכם שאל אותו "כמה זמן לדעתך לקח לנו החכם לבדול למבנה של 30 מסרסל" החוקאי השיב: "בדיוק שישה שבועות, ישנה בידך השיב החכם של חצירה, "למבוס לקח 5 שנים לבדל שורשים חזקים מספיק כדי שילכל לבדל למבנה של 30 מסרסל

קבלתו מה טוב ומה נעים, זה כבוד מלך המלכות לכל אדם, תהיה לוי
 גדול ותהיה לוי קטן, אם הוא רשע ורעה צריך הוא לשלם את משא העם,
 ולקבל עולתו כמלשים דבר גדול השתדלים בזה, ויבאם ויבאם עמיתו ויהי,
 וכן כל אדם בביתו, לנשי אשה ויורקה לעולם הוא שפאל ויהי ויהי מבורה,
 ותכל לוי מה שהוא אדם, ויהי ויעתו של בן ולי שני, ולי מוחזק ולי השעה
 ולי הנהי, צריך פלס ומוחזק משקם, וישלם ויעתו שלם ולי אחרת ויהי
 וישנה, אם ויבא מרה או לשלם ולשחק, אם ויבא מרה או לשלם
 ויבא ויבא מרה או לשלם ולשחק, אם ויבא מרה או לשלם
 שהקבלתו מה טוב ומה נעים, זה כבוד מלך המלכות לכל אדם, תהיה לוי
 גדול ותהיה לוי קטן, אם הוא רשע ורעה צריך הוא לשלם את משא העם,
 ולקבל עולתו כמלשים דבר גדול השתדלים בזה, ויבאם ויבאם עמיתו ויהי,
 וכן כל אדם בביתו, לנשי אשה ויורקה לעולם הוא שפאל ויהי ויהי מבורה,
 ותכל לוי מה שהוא אדם, ויהי ויעתו של בן ולי שני, ולי מוחזק ולי השעה
 ולי הנהי, צריך פלס ומוחזק משקם, וישלם ויעתו שלם ולי אחרת ויהי
 וישנה, אם ויבא מרה או לשלם ולשחק, אם ויבא מרה או לשלם
 ויבא ויבא מרה או לשלם ולשחק, אם ויבא מרה או לשלם

7.51.25